

Անյուշութեան ոլորտներուն
 Միգամածին մէջ կորսըւած՝
 Դուն՝ ծաղիկներ ցնծութեան
 Նըշուլեցիր յեղակարծ,
 Զոգւոյս մէկ փըլուզակին վերեւ,
 Զինաւորոց որմի մը բացատքէն:
 Մահի՛կ ոսկեսար, այս գիշեր նորէն,
 Մէկ լուսեղէն վայրկեանով,
 Տարագրեցիր հոգւոյս մըռայլն համօրէն:
 Օ՛հ, աս ի՛նչ ճախրանք, օ՛հ, աս ի՛նչ գորով,
 Այս գիշեր, նորէն,
 Պատուհանես ներս սահեցար յուլօրէն.
 Շօշափեցիր վարագոյրներն ըսպիտակ,
 Եւ աշտանակն արոյրե,
 Եւ հայլիին մէջ վառեցիր նոր ճըրագ:
 Եւ ամէն մէկ հըպումիդ
 Զոգի՛ս էր որ ինկաւ լազուարթ ձեռքիդ տակ:
 Ներե՛, ա՛հ, ներե՛,
 Որ վայրկեան մը վերջ, հիմակ,
 Սեղանին վրայ նիւթ լամպարս եմ վառեր,
 Ըսելու համար թէ թեզ չե՛մ մոռնար, թէ թեզ չե՛մ մոռցեր...

33. Ի՛ՆՉ ԱՐԲԵՑՈՒԹԵԱՄԲ...

Գեղամ Բարսեղեան բարեկամիս

Ի՛նչ արբեցութեամբ, ծառեր, լոյսին մէջ,
 Ծառեր հովին մէջ եւ անձրեւներուն,
 Վարսաւոր ծառեր, ծառեր երկնուղէշ,
 Ու ծառեր մատաղ՝ ծովածուփ կանանչ
 Տորենի ցանքին գոգն ինկած շուարուն՝
 Ամէնն ալ կեանքին կ'ըմպեն յորդ ճաճանչ:
 Ի՛նչ արբեցութեամբ խոտն՝ որ հողէն վեր
 Կ'ելլէ, ըզմայր՛ն՝ կը բանայ լոյսին՝
 Վայրկեան մը ապրող իր ցօղէ աչքեր:
 Ի՛նչ արբեցութեամբ ծաղիկներ շաղին,
 Ծաղիկներ լոյսին, մըտերիմ ձեռքին,
 Ըսպասումներուն մէջ կը նըւաղին:
 Ի՛նչ արբեցութեամբ ամէնմէկ արօտ,